

Връщайте се!“ Смутиха се
Три юнака — трима сина —
Мила имъ е стара майка —
Но мило имъ е за дружина.

„Ехъ ти, татко, кажи майци
Да не плачи, да не чака:
Юнацитѣ не се връщатъ —
Ний сме вече подъ байряка.“

Часъ минува и повече
Какъ на друма се прѣвиратъ:
Бре на халосъ всичко е,
Твърди глави не увиратъ.

Не се връщатъ: Накъ булката
Ще да писне, ще завайка
Щомъ го види самъ че иде —
На ли тя е пуста майка?

Какво има че отиватъ?
Глава женска не отбира.
Па и тия клѣти Сърби!—
Всичката му кръвъ възвира!

Нали тѣ сж християни,
Ходятъ въ черква, вардятъ пости?
Нали братъ му при Гредетинъ
Падна мрътавъ — Богъ да прости?

Ето съ турчинъ бой ще има . . .
А нападатъ ни хайдушки!

„Право иматъ момчетата,
Дѣто зехж свойтѣ пушки!

Да бихъ можлъ но веднага
Страшна мисль го обхваща: